

DYREKTYWA KOMISJI 2009/83/WE

z dnia 27 lipca 2009 r.

**zmieniająca niektóre załączniki do dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
w odniesieniu do przepisów technicznych dotyczących zarządzania ryzykiem**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

Artykuł 1

W dyrektywie 2006/48/WE wprowadza się następujące zmiany:

uwzględniając dyrektywę 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe⁽¹⁾, w szczególności jej art. 150 ust. 1 lit. l),

1) w załączniku V pkt 8 otrzymuje brzmienie:

a także mając na uwadze, co następuje:

„8. Ryzyka z tytułu transakcji sekurytyzacyjnych, których instytucje kredytowe są inwestorami, inicjatorami lub sponsorami, są oceniane i uwzględniane za pomocą odpowiednich polityk i procedur. Te zasady i procedury przede wszystkim zapewniają pełne odzwierciedlenie istoty ekonomicznej transakcji w decyzjach dotyczących oceny i zarządzania ryzykiem.”;

(1) W celu zapewnienia spójnego wdrożenia i stosowania dyrektywy 2006/48/WE w całej UE, Komisja i Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego powołały w 2006 r. grupę roboczą (grupa ds. transpozycji dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych – ang. *Capital Requirements Directive Transposition Group – CRDTG*), której powierzono zadanie omawiania i rozwiązywania kwestii związanych z wdrażaniem i stosowaniem tej dyrektywy. Zdaniem CRDTG niektóre przepisy techniczne zawarte w załącznikach V, VI, VII, VIII, IX, X i XII do dyrektywy 2006/48/WE wymagają doprecyzowania w celu zapewnienia ich spójnego stosowania. Ponadto niektóre przepisy nie są współmierne wobec zdrowych praktyk w zakresie zarządzania ryzykiem instytucji kredytowych. Należy zatem odpowiednio dostosować te przepisy.

2) w części 1 załącznika VI wprowadza się następujące zmiany:

(2) W celu urzeczywistnienia rynku wewnętrznego należy wyjaśnić sposoby, dzięki którym instytucje kredytowe mogą wykazać istotny transfer ryzyka poza bilans. Należy również podnieść współczynnik konwersji kredytowej instrumentów wsparcia płynności przyznanych przez instytucje kredytowe wobec instrumentów pozabilansowych.

a) w pkt 29 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„29. Tym ekspozycjom wobec instytucji, których pozostały termin rozliczenia jest dłuższy niż 3 miesiące i które posiadają ocenę kredytową wyznaczonej instytucji ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 4 zgodnie z ustalonym przez właściwe organy sposobem przyporządkowania ratingów uznanych instytucji ECAI do sześciu stopni w skali oceny jakości kredytowej.”;

(3) W związku z tym dyrektywa 2006/48/WE powinna zostać odpowiednio zmieniona.

b) w pkt 31 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„31. Tym ekspozycjom wobec instytucji, których pozostały termin rozliczenia wynosi do 3 miesięcy i które posiadają ocenę kredytową wyznaczonej instytucji ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 5 zgodnie z ustalonym przez właściwe organy sposobem przyporządkowania ocen kredytowych uznanych instytucji ECAI do sześciu stopni w skali oceny jakości kredytowej.”;

(4) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Europejskiego Komitetu Bankowego,

⁽¹⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

c) punkt 14 otrzymuje brzmienie:

„14. EKSPOZYCJE WOBEC INSTYTUCJI I PRZEDSIĘBIORSTW O KRÓTKOTERMINOWEJ OCENIE KREDYTOWEJ”;

d) w pkt 73 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„73. Ekspozycjom wobec instytucji, w stosunku których zastosowanie mają pkt 29–32, i ekspozycjom wobec przedsiębiorstw, które posiadają krótkoterminową ocenę kredytową wyznaczonej instytucji ECAI, przypisuje się wagę ryzyka według tabeli 7 zgodnie z ustalonym przez właściwe organy sposobem przyporządkowania ocen kredytowych uznanych instytucji ECAI do sześciu stopni w skali oceny jakości kredytowej.”;

e) dodaje się pkt 90 w brzmieniu:

„90. Jeżeli chodzi o najem, wartość ekspozycji jest równa zdyskontowanym, minimalnym płatnościom z tytułu najmu. Minimalne płatności z tytułu najmu oznaczają płatności przypadające za okres najmu, które zobowiązany jest ponieść lub do których może zostać zobowiązany najemca, oraz wszelkie opcje zakupu (tzn. opcje, odnośnie do których istnieje uzasadniona pewność, że zostaną zrealizowane). Do kwoty minimalnych płatności z tytułu najmu zaliczyć należy również wszelkie zagwarantowane wartości rezydualne spełniające warunki określone w załączniku VIII część I pkt 26–28, dotyczące uznawania dostawców ochrony kredytowej, jak również wymogi minimalne dotyczące uznania innych rodzajów gwarancji przewidzianych w załączniku VIII część 2 pkt 14–19. Te ekspozycje, zgodnie z art. 79, zalicza się do odpowiednich klas ekspozycji. Jeżeli ekspozycja stanowi wartość rezydualną nieruchomości oddanych w najem, kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oblicza się w następujący sposób: $1/t \times 100 \% \times$ wartość ekspozycji, gdzie t przyjmuje wartość 1 albo wartość najbliższą liczbie lat pozostałego najmu, w zależności od tego, która z nich jest większa.”;

3) w części 1 załącznika VII wprowadza się następujące zmiany:

a) punkt 25 otrzymuje brzmienie:

„25. Kwota ekspozycji ważona ryzykiem stanowi potencjalną stratę z tytułu ekspozycji w papierach kapitałowych danej instytucji kredytowej, obliczoną z wykorzystaniem wewnętrznych modeli szacowania wartości narażonej na ryzyko, jako pomnożona przez 12,5 różnica pomiędzy wartością kwartalnych stóp zwrotu a odpowiednią stopą wolną od ryzyka (przy jedno-

stronnym przedziale ufności 99 %) obliczoną na podstawie długoterminowej próby. Na poziomie portfela kapitałowego kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem nie są niższe od całkowitej sumy minimalnych kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, wymaganych w ramach metody opartej na PD/LGD, oraz odpowiadających im kwot oczekiwanych strat pomnożonych przez 12,5 i obliczonych na podstawie wartości PD określonych w części 2 pkt 24 oraz odpowiednich wartości LGD określonych w części 2 pkt 25 i 26.”;

b) punkt 27 otrzymuje brzmienie:

„27. Kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem oblicza się według następującego wzoru:

kwota ekspozycji ważonej ryzykiem = $100 \% \times$ wartość ekspozycji,

chyba że ekspozycja stanowi wartość rezydualną oddanych w najem nieruchomości, w którym to przypadku oblicza się ją w następujący sposób:

$1/t \times 100 \% \times$ wartość ekspozycji,

gdzie t przyjmuje wartość 1 albo wartość najbliższą liczbie całkowitych lat pozostałego najmu, w zależności od tego, która z nich jest większa.”;

4) w części 2 załącznika VII wprowadza się następujące zmiany:

a) punkt 13 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) Dla ekspozycji z tytułu całkowicie lub niemal całkowicie zabezpieczonych transakcji na instrumentach pochodnych (wymienionych w załączniku IV) oraz całkowicie lub niemal całkowicie zabezpieczonych transakcji z opcją uzupełnienia zabezpieczenia kredytowego, objętych ramową umową saldowania zobowiązań, M jest równe średnioważonemu rzeczywistemu terminowi rozliczenia ekspozycji, przy czym M wynosi co najmniej 10 dni. Dla transakcji z przyrzeczeniem odkupu lub transakcji pożyczki papierów wartościowych lub towarów, objętych ramową umową saldowania zobowiązań, M jest równe średnioważonemu rzeczywistemu terminowi rozliczenia ekspozycji, przy czym M wynosi co najmniej 5 dni. Do ważenia terminu rozliczenia używa się kwoty referencyjnej każdej transakcji.”;

b) w pkt 14 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„14. Niezależnie od przepisów pkt 13 lit. a)–e), M wynosi co najmniej 1 dzień w przypadku.”;

5) w części 4 załącznika VII pkt 96 otrzymuje brzmienie:

„96. Wymogów określonych w pkt 97–104 nie stosuje się do gwarancji udzielanych przez instytucje, rządy, banki centralne i przedsiębiorstwa, które spełniają wymogi określone w załączniku VIII części 1 pkt 26 lit. g), jeżeli instytucja kredytowa otrzymała zgodę na stosowanie przepisów art. 78–83 do ekspozycji wobec takich podmiotów. W tym przypadku stosuje się wymogi określone w przepisach art. 90–93.”;

6) w części 1 załącznika VIII wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 9 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jeżeli inwestycje przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania nie ograniczają się do instrumentów kwalifikujących się do uznania na mocy przepisów zawartych w pkt 7 i 8, jednostki mogą zostać uznane do wartości tych kwalifikowalnych aktywów za zabezpieczenie, przy założeniu, że przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania zainwestowało w maksymalnie dozwolonym zakresie w niekwalifikowalne aktywa. W przypadku gdy niekwalifikowalne aktywa mogą mieć wartość ujemną z powodu ciężących na nich zobowiązań lub zobowiązań warunkowych wynikających z własności, instytucja kredytowa oblicza całkowitą wartość niekwalifikowalnych aktywów i obniża wartość kwalifikowalnych aktywów o wartość niekwalifikowalnych aktywów w przypadku, gdy te ostatnie są ujemne.”;

b) w pkt 11 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jeżeli inwestycje przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania nie ograniczają się do instrumentów uznawanych na mocy przepisów zawartych w pkt 7 i 8 i pozycji, o których mowa w lit. a) niniejszego punktu, jednostki mogą zostać uznane do wartości tych kwalifikowalnych aktywów za zabezpieczenie zgodnie z założeniem, że przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania inwestuje w maksymalnie dozwolonym zakresie w niekwalifikowalne aktywa. W przypadku gdy niekwalifikowalne aktywa mogą mieć wartość ujemną z powodu ciężących na nich zobowiązań lub zobowiązań warunkowych wynikających z własności, instytucja kredytowa oblicza całkowitą wartość niekwalifikowalnych aktywów i obniża wartość kwalifikowalnych aktywów o wartość niekwalifikowalnych aktywów w przypadku gdy te ostatnie są ujemne.”;

7) w części 2 załącznika VIII wprowadza się następujące zmiany:

a) punkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13. Aby polisy ubezpieczeniowe na życie zostały uznane jako zabezpieczenie kredytu, muszą spełniać wszystkie poniższe warunki:

- a) polisa ubezpieczeniowa na życie jest oficjalnie przekazana pod zastaw lub sędowana na rzecz udzielającej kredytu instytucji kredytowej;
- b) firmę wystawiającą ubezpieczenie na życie powiadamia się o przekazaniu pod zastaw lub cesji polisy, w następstwie czego nie może ona wypłacać kwot należnych zgodnie z umową bez zgody instytucji kredytowej udzielającej kredytu;
- c) instytucja kredytowa udzielająca kredytu ma prawo zamknięcia polisy i do zażądania wypłaty wartości wykupu, w przypadku gdy dłużnik nie wywiąże się z płatności;
- d) instytucja kredytowa udzielająca kredytu jest informowana przez posiadacza polisy o wszelkich zaległościach w jej opłaceniu;
- e) ochrona kredytowa musi obejmować cały okres spłacania kredytu. Jeżeli nie jest to możliwe, ponieważ stosunek ubezpieczenia ulega zakończeniu przed zakończeniem stosunku kredytowego, instytucja kredytowa powinna zapewnić, iż kwota wynikająca z umowy ubezpieczenia stanowi dla niej zabezpieczenie do końca trwania umowy kredytowej;
- f) zastaw lub cesja obowiązują prawnie i są wykonalne we wszystkich jurysdykcjach, właściwych w momencie zawarcia umowy kredytowej;
- g) wartość wykupu jest deklarowana przez firmę wystawiającą ubezpieczenie na życie i nie podlega obniżkom;
- h) wartość wykupu jest uiszczana na wniosek we właściwym czasie;
- i) nie można żądać wypłaty wartości wykupu bez zgody instytucji kredytowej;
- j) firma wystawiająca ubezpieczenie na życie podlega przepisom dyrektywy 2002/83/WE i dyrektywy 2001/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*) lub podlega nadzorowi właściwego organu kraju trzeciego, którego ustalenia nadzorcze i regulacyjne są co najmniej równoważne ustaleniom stosowanym we Wspólnocie.

(*) Dz.U. L 110 z 20.4.2001, s. 28.”;

b) w pkt 16 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„16. W sytuacji gdy ekspozycja jest chroniona gwarancją, zabezpieczoną kontrgwarancją rządu lub banku centralnego, samorządu lub organu lokalnego, podmiotu sektora publicznego, gdy dochodzone od nich należności są traktowane jak należności od rządu państwa, na którego terytorium mają one swoją siedzibę zgodnie z art. 78–83, wielostronnego banku rozwoju lub instytucji międzynarodowej, którym na mocy art. 78–83 przypisuje się wagę ryzyka 0 %, lub podmiotu sektora publicznego, gdy dochodzone od nich należności są traktowane jak należności od instytucji kredytowych zgodnie z art. 78–83, ekspozycja może być traktowana jako chroniona gwarancją wydaną przez ten podmiot, pod warunkiem spełnienia następujących wymogów:”;

8) w części 3 załącznika VIII wprowadza się następujące zmiany:

a) punkt 24 otrzymuje brzmienie:

„24. Metoda uproszczona traktowana zabezpieczeń finansowych dostępna jest jedynie, jeżeli kwoty ekspozycji ważonych ryzykiem obliczane są zgodnie z art. 78–83. Instytucja kredytowa nie korzysta jednocześnie z uproszczonej i kompleksowej metody ujmowania zabezpieczeń finansowych, chyba że dla celów art. 85 ust. 1 i 89 ust. 1. Instytucje kredytowe wykazują właściwym organom, że takie wyjątkowe zastosowanie obydwu metod nie zostało wykorzystane wybiórczo, w celu osiągnięcia obniżonych minimalnych wymogów kapitałowych i nie prowadzi do arbitrażu regulacyjnego.”;

b) punkt 26 otrzymuje brzmienie:

„26. Tym częściom wartości ekspozycji, które są zabezpieczone wartością rynkową uznanego zabezpieczenia przypisuje się wagę ryzyka, która obowiązywałaby zgodnie z art. 78–83, jeżeli kredytodawca posiadałby bezpośrednią ekspozycję wobec instrumentu zabezpieczenia. W tym celu wartość ekspozycji pozycji pozabilansowej określonej w załączniku II wynosi 100 % jej wartości, zamiast wartości ekspozycji określonej w art. 78 ust. 1. Waga ryzyka zabezpieczonej części należności wynosi co najmniej 20 %, z wyjątkiem przypadków określonych w punktach 27–29. Pozostałej części ekspozycji przypisuje się wagę ryzyka, która byłaby stosowana do niezabezpieczonej ekspozycji wobec kontrahenta zgodnie z art. 78–83.”;

c) w pkt 33 definicja zmiennej „E” otrzymuje brzmienie:

„E jest wartością ekspozycji, która zostałaby określona zgodnie z art. 78–83 lub art. 84–89 (stosownie do przypadku), jeżeli ekspozycja nie byłaby zabezpieczona. W tym celu instytucje kredytowe obliczające wartości ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z art. 78–83 stosują dla wartości ekspozycji pozycji pozabilansowych, określonych w załączniku II, wartość 100 % zamiast wartości ekspozycji określonej w art. 78 ust. 1; a instytucje kredytowe obliczające wartości ekspozycji ważonych ryzykiem zgodnie z art. 84–89 stosują dla obliczania wartości ekspozycji pozycji określonych w załączniku VII część 3 pkt 9–11 współczynnik konwersji w wysokości 100 % zamiast współczynników konwersji lub udziałów procentowych określonych w tych punktach.”;

d) w pkt 69 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„W tym celu wartość ekspozycji pozycji określonych w załączniku VII część 3 pkt 9–11 jest obliczana przy użyciu współczynnika konwersji lub udziału procentowego w wysokości 100 % zamiast współczynników konwersji lub udziałów procentowych określonych w tych punktach.”;

e) punkt 75 otrzymuje brzmienie:

„75. W przypadku wyrażenia przez właściwe organy jednego państwa członkowskiego zgody określonej w pkt 73 właściwe organy innego państwa członkowskiego mogą zezwolić swoim instytucjom kredytowym na przypisanie wag ryzyka dozwolonych w przypadku stosowania pkt 73 odnośnie do ekspozycji zabezpieczonych odpowiednio nieruchomościami mieszkalnymi lub komercyjnymi, znajdującymi się na terytorium tego pierwszego państwa członkowskiego, zgodnie z warunkami stosowanymi w tym pierwszym państwie członkowskim.”;

f) punkt 80 otrzymuje brzmienie:

„80. Jeżeli spełnione są warunki określone w części 2 pkt 13, część ekspozycji zabezpieczona bieżącą wartością wykupu ochrony kredytowej, wchodzącej w zakres przepisów części 1 pkt 24, podlega jednemu z poniższych warunków:

a) podlega wadze ryzyka określonej w pkt 80a, jeżeli ekspozycja podlega przepisom zawartym w art. 78–83;

b) przypisuje się jej LGD równe 40 %, jeżeli ekspozycja podlega przepisom zawartym w art. 78–83, ale nie podlega własnym oszacowaniom instytucji kredytowych dotyczącym LGD.

W przypadku niedopasowania walutowego bieżąca wartość wykupu zostaje obniżona zgodnie z pkt 84, przy czym wartość ochrony kredytowej jest bieżącą wartością wykupu polisy ubezpieczeniowej na życie.”;

g) po pkt 80 dodaje się nowy pkt 80a:

„80a. Do celów pkt 80 lit. a) dokonuje się następującego przypisania wag ryzyka na podstawie wagi ryzyka przypisanej uprzywilejowanym, niezabezpieczonym ekspozycjom wobec firmy wystawiającej ubezpieczenie na życie:

- a) wagę ryzyka 20 %, jeżeli uprzywilejowanej, niezabezpieczonej ekspozycji wobec firmy wystawiającej ubezpieczenie na życie przypisuje się wagę ryzyka 20 %;
- b) wagę ryzyka 35 %, jeżeli uprzywilejowanej, niezabezpieczonej ekspozycji wobec firmy wystawiającej ubezpieczenie na życie przypisuje się wagę ryzyka 50 %;
- c) wagę ryzyka 70 %, jeżeli uprzywilejowanej, niezabezpieczonej ekspozycji wobec firmy wystawiającej ubezpieczenie na życie przypisuje się wagę ryzyka 100 %;
- d) wagę ryzyka 150 %, jeżeli uprzywilejowanej, niezabezpieczonej ekspozycji wobec firmy wystawiającej ubezpieczenie na życie przypisuje się wagę ryzyka 150 %.”;

h) punkt 87 otrzymuje brzmienie:

„87. Do celów art. 80 wartość g stanowi wagę ryzyka przypisywaną ekspozycji, której wartość ekspozycji (E) jest w pełni objęta ochroną nierzezywistą (G_A), gdzie:

E jest wartością ekspozycji, zgodnie z art. 78; w tym celu wartość ekspozycji pozycji pozabilansowej określonej w załączniku II wynosi 100 % jej wartości zamiast wartości ekspozycji określonej w art. 78 ust. 1;

g stanowi wagę ryzyka ekspozycji wobec dostawcy ochrony, określoną w art. 78-83, a

G_A oznacza wartość G^* , obliczoną zgodnie z pkt 84, skorygowaną dodatkowo o niedopasowanie terminów rozliczenia zgodnie z częścią 4.”;

i) w pkt 88 definicja zmiennej „E” otrzymuje brzmienie:

„E jest wartością ekspozycji, zgodnie z art. 78. W tym celu wartość ekspozycji pozycji pozabilansowej określonej w załączniku II wynosi 100 % jej wartości zamiast wartości ekspozycji określonej w art. 78 ust. 1.”;

j) punkty 90–92 otrzymują brzmienie:

„90. W przypadku gdy pełną substytucję uznaje się za nieuzasadnioną, wartością PD dla zabezpieczonej części wartości ekspozycji (E) (opartej na skorygowanej wartości ochrony kredytowej G_A) może być do celów załącznika VII części 2 wartość PD dostawcy zabezpieczenia, lub wartość PD pośrednia pomiędzy wartością kredytobiorcy a wartością gwaranta. W przypadku ekspozycji podporządkowanych i niepodporządkowanej ochrony nierzezywistej do celów załącznika VII część 2 stosować można wartość LGD przypisaną należnościom uprzywilejowanym.

91. W przypadku niezabezpieczonej części wartości ekspozycji (E), PD jest równe PD kredytobiorcy, LGD jest równe LGD ekspozycji bazowej.

92. G_A oznacza wartość G^* , obliczoną zgodnie z pkt 84, skorygowaną dodatkowo o niedopasowanie terminów rozliczenia zgodnie z częścią 4. E jest wartością ekspozycji zgodnie z załącznikiem VII część 3. W tym celu wartość ekspozycji pozycji określonych w załączniku VII część 3 pkt 9–11 jest obliczana przy użyciu współczynnika konwersji lub udziału procentowego wynoszącego 100 % zamiast współczynników konwersji i udziałów procentowych określonych w tych punktach.”;

9) w części 2 załącznika IX wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucja kredytowa inicjująca sekurytyzację tradycyjną może wyłączyć sekurytyzowane ekspozycje z obliczania kwot ekspozycji ważonych ryzykiem oraz kwot oczekiwanych strat, jeżeli spełniony jest jeden z poniższych warunków:

- a) istotne ryzyko kredytowe związane z ekspozycjami sekurytyzowanymi uznane zostało za przetransferowane na strony trzecie;

- b) inicjująca instytucja kredytowa stosuje wagę ryzyka równą 1 250 % wobec wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych, które posiada w ramach tej sekurytyzacji, lub odlicza te pozycje sekurytyzacyjne z własnych funduszy zgodnie z art. 57 lit. r).”;
- (ii) po zdaniu wprowadzającym wprowadza się pkt 1a–1d w brzmieniu:
- „1a. O ile właściwy organ w danym przypadku nie zdecyduje, że możliwe ograniczenie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, które mogłyby uzyskać instytucja kredytowa w wyniku sekurytyzacji, nie jest uzasadnione proporcjonalnym transferem ryzyka kredytowego na strony trzecie, należy uważać, że istotne ryzyko kredytowe zostało przetransferowane w następujących przypadkach:
- a) kwoty ekspozycji ważone ryzykiem pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine posiadanych przez inicjującą instytucję kredytową w ramach tej sekurytyzacji nie przekraczają 50 % kwot ekspozycji ważonych ryzykiem wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine istniejących w ramach tej sekurytyzacji;
- b) jeżeli nie ma żadnych pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine w ramach danej sekurytyzacji i inicjator może udowodnić, że wartość ekspozycji pozycji sekurytyzacyjnych, które byłyby przedmiotem odliczenia z własnych funduszy lub waga ryzyka wynosząca 1 250 % znacznie przekracza rozsądne szacunki dotyczące oczekiwanych strat na sekurytyzowanych ekspozycjach, inicjująca instytucja kredytowa nie posiada więcej niż 20 % wartości ekspozycji pozycji sekurytyzacyjnych, które byłyby przedmiotem odliczenia z własnych funduszy lub wagi ryzyka wynoszącej 1 250 %.
- 1b. Do celów pkt 1a pozycje sekurytyzacyjne typu mezzanine oznaczają pozycje sekurytyzacyjne, którym przypisuje się wagę ryzyka niższą niż 1 250 % i które są w mniejszym stopniu uprzywilejowane niż najbardziej uprzywilejowane pozycje w ramach tej sekurytyzacji i mniej uprzywilejowane niż jakkolwiek pozycja sekurytyzacyjna w ramach tej sekurytyzacji, którym:
- a) w przypadku pozycji sekurytyzacyjnych podlegających przepisom zawartym w części 4 pkt 6–36, stopień jakości kredytowej wynoszący 1; lub
- b) w przypadku pozycji sekurytyzacyjnych podlegających przepisom zawartym w części 4 pkt 37–76, stopień jakości kredytowej wynoszący 1 lub 2 jest przypisywany zgodnie z częścią 3.
- 1c. Alternatywnie wobec pkt 1a i 1b istotne ryzyko kredytowe może zostać uznane za przetransferowane, jeżeli właściwy organ stwierdzi, że instytucja kredytowa stosuje zasady i metodologie zapewniające, że możliwe obniżenie wymogów kapitałowych spełnianych przez inicjatora w wyniku sekurytyzacji jest uzasadnione proporcjonalnym transferem ryzyka kredytowego na strony trzecie. Właściwe organy są usatysfakcjonowane jedynie wówczas, gdy inicjująca instytucja kredytowa może udowodnić, że taki transfer ryzyka kredytowego na strony trzecie został uznany na potrzeby wewnętrznego procesu zarządzania ryzykiem instytucji kredytowej i jej wewnętrznej alokacji kapitału.
- 1d. W uzupełnieniu do pkt 1–1c muszą zostać spełnione wszystkie poniższe warunki:”;
- b) w pkt 2 wprowadza się następujące zmiany:
- (i) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:
- „2. Instytucja kredytowa inicjująca sekurytyzację syntetyczną może obliczać kwoty ekspozycji ważone ryzykiem i, w stosownych przypadkach, kwoty oczekiwanych strat, w stosunku do ekspozycji sekurytyzowanych, zgodnie z pkt 3 i 4, jeżeli spełniony zostanie jeden z poniższych warunków:
- a) istotne ryzyko kredytowe uznane zostało za przetransferowane na strony trzecie poprzez rzeczywistą lub nierzeczywistą ochronę kredytową;
- b) inicjująca instytucja kredytowa stosuje wagę ryzyka równą 1 250 % wobec wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych, które posiada w ramach tej sekurytyzacji, lub odlicza te pozycje sekurytyzacyjne z własnych funduszy zgodnie z art. 57 lit. r).”;
- (ii) po zdaniu wprowadzającym dodaje się pkt 2a–2d w brzmieniu:
- „2a. O ile właściwe organy w indywidualnych przypadkach nie zdecydują, że możliwe ograniczenie kwot ekspozycji ważonych ryzykiem, które mogłyby uzyskać instytucja kredytowa w wyniku sekurytyzacji, nie jest uzasadnione proporcjonalnym transferem ryzyka kredytowego na strony trzecie, należy uważać, że istotne ryzyko kredytowe zostało przetransferowane, jeżeli spełniony został jeden z poniższych warunków:

- a) kwoty ekspozycji ważone ryzykiem pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine, posiadanych przez inicjującą instytucję kredytową w ramach tej sekurytyzacji nie przekraczają 50 % kwot ekspozycji ważonych ryzykiem wszystkich pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine istniejących w ramach tej sekurytyzacji;
- b) jeżeli nie ma żadnych pozycji sekurytyzacyjnych typu mezzanine w ramach danej sekurytyzacji i inicjator może udowodnić, że wartość ekspozycji pozycji sekurytyzacyjnych, które byłyby przedmiotem odliczenia z własnych funduszy lub wagi ryzyka wynoszącej 1 250 %, znacznie przekracza rozsądne szacunki dotyczące oczekiwanych strat na sekurytyzowanych ekspozycjach, inicjująca instytucja kredytowa nie posiada więcej niż 20 % wartości ekspozycji pozycji sekurytyzacyjnych, które byłyby przedmiotem odliczenia z własnych funduszy lub wagi ryzyka wynoszącej 1 250 %.
- 2b. Do celów pkt 2a pozycje sekurytyzacyjne typu mezzanine oznaczają pozycje sekurytyzacyjne, którym przypisuje się wagę ryzyka niższą niż 1 250 % i które są w mniejszym stopniu uprzywilejowane niż najbardziej uprzywilejowane pozycje w ramach tej sekurytyzacji i mniej uprzywilejowane niż jakiekolwiek pozycje sekurytyzacyjne w ramach tej sekurytyzacji, którym:
- a) w przypadku pozycji sekurytyzacyjnych podlegających przepisom zawartym w części 4 pkt 6–36, stopień jakości kredytowej wynoszący 1; lub
- b) w przypadku pozycji sekurytyzacyjnych podlegających przepisom zawartym w części 4 pkt 37–76, stopień jakości kredytowej wynoszący 1 lub 2 jest przypisywany zgodnie z częścią 3.
- 2c. Alternatywnie wobec punktów 2a i 2b istotne ryzyko kredytowe może zostać uznane za przenieśnione, jeżeli właściwy organ stwierdzi, że instytucja kredytowa stosuje zasady i metodologię w celu zapewnienia, że możliwe obniżenie wymogów kapitałowych spełnianych przez inicjatora w wyniku sekurytyzacji jest uzasadnione proporcjonalnym transferem ryzyka kredytowego na strony trzecie. Właściwe organy są usatysfakcjonowane jedynie wówczas, gdy inicjująca instytucja kredytowa może udowodnić, że taki transfer ryzyka kredytowego na strony trzecie został uznany za potrzeby wewnętrznego procesu zarządzania ryzykiem instytucji kredytowej i jej wewnętrznej alokacji kapitału.
- 2d. Ponadto transfer spełnia poniższe warunki:";
- 10) w części 4 załącznika IX wprowadza się następujące zmiany:
- a) w pkt 13 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:
- „Jeżeli spełnione są następujące warunki, w celu określenia wartości ekspozycji można zastosować współczynnik konwersji 50 % w odniesieniu do wartości nominalnej instrumentu wsparcia płynności:";
- b) skreśla się pkt 2.4.2 i 14;
- c) skreśla się pkt 48;
- d) skreśla się pkt 3.5.1 i 56;
- 11) w części 2 załącznika X pkt 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Wymóg kapitałowy dla ryzyka operacyjnego jest obliczany jako średnia z trzech lat rocznych podsumowań wymogów kapitałowych dla linii biznesowych wymienionych w tabeli 2. W danym roku ujemne wymogi kapitałowe (wynikające ze straty brutto) w jakiejkolwiek linii biznesowej mogą bez ograniczeń kompensować dodatnie wymogi kapitałowe w innych liniach biznesowych. Jednakże w przypadku gdy suma wymogów kapitałowych we wszystkich liniach biznesowych w danym roku jest ujemna, jej wkład w wartość licznika dla tego roku wynosi zero.”;
- 12) w części 3 załącznika X wprowadza się następujące zmiany:
- a) punkt 14 otrzymuje brzmienie:
- „14. Instytucje kredytowe muszą być w stanie przyporządkować wewnętrzne dane historyczne, dotyczące strat, do rodzajów działalności określonych w części 2 oraz do rodzajów zdarzeń określonych w części 5, a także dostarczyć te dane na wniosek właściwych organów. Ze względu na wyjątkowe okoliczności, straty, które mają wpływ na całą instytucję, mogą zostać przydzielone do dodatkowej linii biznesowej »pozycje korporacyjne«. Muszą istnieć udokumentowane, obiektywne kryteria przydzielania strat do konkretnych rodzajów działalności i rodzajów zdarzeń. Straty wynikłe z ryzyka operacyjnego, które są związane z ryzykiem kredytowym i które w przeszłości były zawarte w wewnętrznych bazach danych na temat ryzyka kredytowego, należy zapisać w bazach danych na temat ryzyka operacyjnego i traktować oddzielnie. Takie straty nie podlegają obciążeniom kapitałowym z tytułu ryzyka operacyjnego, dopóki traktuje się je jako ryzyko kredytowe do celów obliczania minimalnych wymogów kapitałowych. Straty wynikłe z ryzyka operacyjnego, które są związane z ryzykiem rynkowym, włącza się w zakres wymogu kapitałowego dla ryzyka operacyjnego.”;

b) punkt 29 otrzymuje brzmienie:

„29. Zmniejszenie wymogu kapitałowego z tytułu uznania ubezpieczenia i inne mechanizmy transferu ryzyka nie przekraczają wartości 20 % wymogu kapitałowego dla ryzyka operacyjnego przed uwzględnieniem technik ograniczenia ryzyka.”;

13) w części 2 załącznika XII do pkt 10 dodaje się lit. d) i e) w brzmieniu:

„d) najwyższa, najniższa i średnia dzienna miara wartości narażonej na ryzyko w okresie sprawozdawczym i miara wartości narażonej na ryzyko pod koniec okresu;

e) porównanie dziennych miar wartości narażonej na ryzyko pod koniec dnia z jednodniowymi zmianami wartości portfela pod koniec kolejnego dnia roboczego wraz z analizą wszelkich istotnych przekroczeń w okresie sprawozdawczym.”;

14) w części 3 załącznika XII pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Instytucje kredytowe stosujące do obliczenia funduszy własnych wymaganych w związku z ryzykiem operacyjnym metodę określoną w art. 105 podają do informacji publicznej opis zastosowania ubezpieczeń i innych mechanizmów transferu ryzyka w celu ograniczenia ryzyka.”.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 31 października 2010 r., przepisy ustawowe, wyko-

nawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 31 grudnia 2010 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst głównych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 27 lipca 2009 r.

W imieniu Komisji
Charlie McCREEVY
Członek Komisji